

GEORGE ZACHARIAS DE VOS, 1922-1988

DOOR MR. H.C.G.L. POLAK

Wat had George de Vos zijn leven wèl besteed toen hij op 10 juni 1988 op 65-jarige leeftijd stierf! En wat had hij toen een mooi voorbeeld gegeven van het goede gebruik dat een mens van de hem geschonken talenten kan maken! Een beschermde opvoeding noch langdurige en hoge scholing waren nodig om hem op zéér verantwoordelijke posten te brengen. Hij vond op eigen kracht zijn weg, aan het eind waarvan tallozen in genegen herinnering aan hem terugdenken.

De in Gouda (op 14 juli 1922) geboren en getogen jongeman, die zijn werkzaam leven aanving bij de toenmalige Rotterdamsche Bankvereniging, sloeg de vleugels uit in de Katholieke Arbeiders Jeugd en daarna in de Katholieke Arbeiders Beweging waarvan hij in de vroege vijftiger jaren, ofschoon nauwelijks 30 jaar oud, de Rotterdamse afdelingsvoorzitter werd. En toen in 1958 de 'KAB-plaats' in de KVP-fractie openviel werd hij gekozen tot lid van de Rotterdamse gemeenteraad. Maar dat niet alléén: de 36-jarige nieuwkomer werd aanstonds wethouder, belast met de zorg voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, - een taak die hem gedurende zestien jaren toevertrouwd bleef. Talloze stadgenoten hebben in die functie met hem van doen gehad, en wie raakte niet onder de indruk van het bestuurlijk natuurtalent dat hij was. Met zijn mooi verstand, zijn knap analytisch vermogen en zijn rustige werkelijkheidszin kon hij veler meningen verzoenen en vervolgens heel veel tot stand brengen. Hij werd vertrouwd, kreeg dus veel te horen en wist bijgevolg bijna alles wat zich in de gemeente afspeelde, - zeker in zijn eigen sectoren. De buitenlandse werknemers kwamen, de Gemeentelijke Sociale Werkvoorziening werd op- en uitgebouwd, de ziekenhuizen werden gemoderniseerd en het milieu kwam in gevaar, hetgeen hij poogde te voorkomen met zijn beroemde 'Commissie Bodem, Water, Lucht'.

Zijn praktische instelling en het vertrouwen dat hij in zijn medewerkers stelde behoedde hem voor verdrinken in de variëteit en het aantal der zaken waaraan hij aandacht en sturing geven moest. Nam soms de hoeveelheid mappen, die hij voor bestudering ontving, te zeer toe, dan - zo bekende hij mij eens - bekeek hij alléén

elke vijfde map op zijn stapel zéér grondig en voorzag die van zijn aantekeningen: 'Men weet zo dat ik de stukken lees en voor wat de niet doorgeploegde zaken betreft vertrouw ik op mijn mensen'.

In een latere fase van zijn wethouderschap begon hij de vuren te stoken onder het bestel van de wijkraden, - die dank zij zijn inspanningen en ontelbare avondlijke bezoeken aan wijkraadsvergaderingen konden gaan uitgroeien tot de deelgemeenteraden van nu. In zijn laatste periode werd hem nog de kunstportefeuille toebedeeld, zodat men ook in die gevoelige en soms zelfs emotionele wereld kon beseffen dat het goed werken is met een wethouder, zo reëel als een okkernoot.

Ik liet nog na te vermelden dat hij tussen de bedrijven door o.a. verder nog voorzitter was van 'Leonidas', de voetbalclub van zijn zoons, dat hij voorzitter was van het Katholiek Beroepsonderwijs, lid van Provinciale Staten van Zuid-Holland en - in de moeizame beginjaren van het Openbaar Lichaam - lid van de Rijnmondraad.

En van 1967 tot 1974 was hij loco-burgemeester, hetgeen allerm minst een sinecure bleek, zeker niet toen tijdens verlofperioden van burgemeester Thomassen een zware explosie plaats had bij Shell-Pernis en zich enkele jaren later woelingen voordeden in de Afrikaanderwijk. Zijn merkwaardige intuïtie, zijn onverstoorbare rust en zijn kloeke besluitvaardigheid waren in die dagen goud waard.

Uiteraard kreeg hij soms met politieke tegenwind te kampen. Zo werd in 1971 door enkele fracties een frontale aanval tegen hem ingezet vanwege zijn beleid inzake de toen steeds ernstiger en veelvuldiger optredende luchtverontreiniging. Wie in die raadsvergadering erbij was zal niet licht vergeten hoe hij, zonder enige stemverheffing en met een uiterst feitelijk betoog - dat juist daardoor zo overtuigend was -, de aanval smoorde. Ik geloof dat men nauwelijks nog repliceerde.

In 1974 verliet wethouder De Vos de raad en ging hij buitengemeentelijk aan de slag. Ook nu weer die veelheid van activiteiten en het - althans schijnbare - gemak waarmee hij alle ballen in de lucht hield. Hij werd de voorzitter van het bestuur van het Academisch Ziekenhuis Rotterdam, - zoals het Dijkzichtziekenhuis was gaan heten. Hij werd voorzitter van de Stichting Integraal Kankercentrum Rotterdam. Patrimoniums Woningstichting Delfshaven in nood? De Vos werd voorzitter en bracht het schip in rustiger water. Voorzitter Nationale Raad voor het Maatschappelijk Welzijn; voorzitter Nederlands Christelijk Instituut voor Volkshuis-

vesting; voorzitter Samenwerkende Rijnmondziekenhuizen. Als zich moeilijkheden aandienen rondom de Molukse woonwijk in Capelle aan den IJssel weet men George de Vos te vinden. En als in het Amsterdamse Slotervaartziekenhuis rimpels moeten worden gladgestreken, wordt hij er - hoe kan het anders? - de voorzitter.

En tenslotte, neen: daarnevens, neen: daarbóven waren er zijn gelukkige gezin zomede zijn Kerk

Van deze kleine maar grote man mag men zeggen: hij heeft het goed en vroom gedaan! Zo is het.

49. G.Z. de Vos